

[Indenrigsministeren]

Jeg vil også godt sige, at det har undret mig – og i og for sig også indimellem gjort mig lidt ked af det – at der har været en skråriskerhed bag påstanden om, at det danske samfund virkelig skulle være sådan skruet sammen, at vi med åbne øjne sendte folk tilbage til den visse død. Det er ikke tilfældet. Der er tale om, at der i den serbiske straffelov er en bestemmelse om, at der kan idømmes dødsstraf. Det var der indtil for forholdsvis få år siden også i den danske lovgivning. Derfor er det, vi må forholde os til, naturligvis de konkrete straffe, der idømmes, og jeg har redegjort for, hvordan de er faldet ud. Den situation, der er mest relevant for os her, er, at der har været idømt et halvt års betinget fængsel for serbiske militærunddragere, der er flygtet til et andet land og derefter er blevet sendt tilbage.

Når jeg siger, at jeg egentlig har været lidt ked af det tusmørke, man forsøger på at lægge over det danske retssystem, så er det, fordi man fuldstændig ser bort fra, at vi nok er det land i verden, der gør mest ud af asylsagsbehandlingen. En lang række af de lande, som har været nævnt i debatten her, har ikke en flerleddet struktur; de har ikke først et direktorat, der behandler sagen på, jeg havde nær sagt ganske almindelig embedsmandsvis, og derefter et andet led, nemlig et domstolslignende, bredt sammensat organ, der arbejder helt uafhængigt, og som så tager endelig stilling.

Der er ikke ret mange lande, der har indrettet sig med en så grundig sagsbehandling, som vi har, og jeg vil godt understrege også under debatten her i dag, at for mig at se er det den bedste garanti for den retssikkerhed, som asylansøgere naturligvis skal have, uanset hvilket land de er flygtet fra. Derfor har jeg lidt svært ved at forstå den bagtalelse, der finder sted af det danske flygtningesystem i lidt propagandistisk øjemed, fordi man ønsker et andet udfald af nogle af de sager, der er til behandling.

Når Flygtningenævnet så er færdig, er selve asylgrundlaget endeligt afhandlet; det kan hverken Indenrigsministeriet eller ombudsmanden derefter tage stilling til. Når en del sager alligevel ender enten hos ombudsmanden eller hos mig som indenrigsminister, er det, fordi man hos ombudsmanden som bekendt kan få checket, om sagens behandling er gået ordentligt til. Derudover kan man henvende sig til Indenrigsministeriet og søge om huma-

nitær opholdstilladelse. Det er ikke en alternativ behandling til det, der har fundet sted én gang, men det er den lille ventil, som vi i et humanistisk samfund har ønsket at oprette netop for at se, om der kunne være andre særlige omstændigheder, der gjorde, at de pågældende skulle have opholdstilladelse. Heller ikke dér er der tale om, at man som minister bare kan agere fuldstændig frit i luften svævende, også dér er der nogle indikationer i lovens bemærkninger, som man skal tage hensyn til og holde sig inden for.

Hvis vi tager de 3 sager, der hidtil har været afgjort i nævnet, så er der i de 2 af dem allerede søgt om humanitær opholdstilladelse, og i det ene tilfælde – det skete i fredags – er der givet en sådan opholdstilladelse. Det er sket efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, der taler om helt særlige omstændigheder. Her er der ikke tale om én person, men der er tale om fem personer; vedkommende har nemlig ikke blot sin kone med, men også tre mindreårige børn. Denne opholdstilladelse knytter sig direkte til de helt ekstremt vanskelige levevilkår, der i øjeblikket er for familier med små børn i Serbien, og det er med en direkte henvisning hertil, at der til disse fem personer er givet en midlertidig opholdstilladelse – midlertidig i den forstand, at den gælder for seks måneder, og derefter kan der tages stilling til den igen.

Den anden person, der søgte om humanitær opholdstilladelse, var en enlig ung mand. Det grundlag, han søgte på, var ikke et grundlag, der overhovedet faldt ind under de specifikationer, der nu en gang ligger omkring humanitær opholdstilladelse, og derfor blev der givet afslag.

Når jeg godt har villet beskrive de to eksempler lidt grundigt, er det netop for at understrege, at vores nuværende system bygger på en meget grundig, helt konkret stillingtagen til alle de momenter, der nu en gang er i enhver sag, og kun derved sikrer vi os den mest retfærdige behandling.

Det er også baggrunden for, at jeg er modstander af særlovgivning for særlige grupper. Det er også baggrunden for, at jeg ikke mener, at vi ved lov bør indføre et nyt princip, der betyder, at militærnægtelse i sig selv skulle fejle alle andre overvejelser, som man i øvrigt kunne gøre sig i en given asylsag, af bordet.